PODIVNÉ ZVUKY

Ten víkend, kdy přijela Týna s Elou, se zdál klukům strašně krátký. Než se nadáli, byla zase neděle a holky musely zpátky domů.

Tu neděli se ale přihodilo něco podivného. Ráno, když vyšla Týna na verandu, zaslechla podivné zvuky. Vycházely z protějšího břehu kousek od starého stavení. Týna hned doběhla pro dědu a Elu. Starému Pazderovi se zdálo, že by to mohl být pes toho bezdomovce.

„A byl to on?" zeptal se Viky, když jim to Týna vyprávěla.

„No, vypadalo to jako psí kňučení," pokývala hlavou. „Ale bylo takové divné, chraplavé."

„Chraplavé?" opáčil Petr.

„Něco jako chrčení nebo co," dodala Týna.

„Musíme se tam jít podívat," rozhodl Viky.

„Děda se tam už podívat byl, ale nikoho tam nenašel," pravila Týna.

„Tak se tam půjdeme ještě jednou podívat my," namítl Viky. Byl totiž zvědavý, co se tam stalo. Určitě tam zůstala nějaká stopa.

„A to chcete jít až k tomu stavení?" lekla se Týna.

A Ela rychle dodala:

„Tam nám děda zakázal chodit."

„Vy ke stavení nepůjdete, počkáte pod skálou," řekl Viky rozhodně.

„A vy dva?" zeptala se opatrně Týna.

„My to vypátráme," odpověděl Viky. „Hlavně to neříkejte vašemu dědovi nebo nás nikam nepustí."

Týna s Elou ještě zaběhly do chaty říct, že jdou s kluky do zátoky a že se za chvíli vrátí. Ale než se děda Pazdera nadál, byli všichni čtyři dávno pryč.

Běželi po úzké pěšině kolem zátoky, sotva popadali dech. Teprve u kapličky zastavili. Viky se rozhlédl po zátoce, ale nic podezřelého neviděl. Kývl tedy na ostatní, že můžou pokračovat v cestě. Pomalu scházeli dolů ze stráně k místu, kde ležel vyvrácený strom s labutím hnízdem.

„Já mám strach," špitla Ela.

„Tak buď hlavně potichu," otočil se na ni Viky.

Jak se blížili k hnízdu, obě labutě zpozorněly. Jedna z nich najednou vystoupila na břeh.

„To bude Pírko," zašeptal Viky a zpomalil.

„Už se k nim nesmíme dál přibližovat," chytla ho Týna za rukáv.

Všichni tedy zastavili. I když byli dost daleko od hnízda, labuťáka to přesto nenechávalo v klidu. Kolíbal se k nim a už zdálky na ně syčel.

„Rychle pryč!" zavelel Viky.

Všichni čtyři se dali na ústup. Petr se ještě ohlédl zpátky. Všiml si, že je Pírko přestal pronásledovat. Zastavil se tedy a zavolal potichu na ostatní:

„Už nemusíte utíkat."

„Pozor," vykřikla najednou Týna.

Petr se ohlédl. Labuťák se k němu rozeběhl s nataženým krkem a doširoka otevřeným zobákem. Petr co nejrychleji vystartoval za ostatními, kteří už mezitím šplhali po skalnaté stráni vzhůru ke kapličce.

„Teda ty jsi měl ale štěstí," pravila Týna.

„Mohl jsi mít pěknou modřinu na zadku," chechtal se Viky.

„To asi jo," dodal Petr a byl rád, že se mu nic takového nepřihodilo.

„Já už nemůžu," pravila udýchaně Ela, když byli zpátky u kapličky.

„Teda to je nevděk, za to, že je chodím krmit," utrousil Petr a v duchu se zlobil na Pírka, že se mu takhle odvděčil.

„Neříkal jsi náhodou, že jsou v tomhle období labuťáci agresivní," připomněl mu Viky.

„Taky jsem na druhou stranu zátoky nechtěl," zamračil se Petr.

„Jenže jsme potřebovali zjistit, co se tu ráno stalo," namítl Viky.

„Že jsme toho zjistili," řekl vyčítavě Petr.

„No jo, když nám to překazil Pírko," vymlouval se Viky.

„Tak se, kluci, nehádejte," vložila se do toho Týna.

„Mě by ale zajímalo, co se tomu psovi stalo," nedalo to Vikymu.

„Slyšel jsem, že někteří bezdomovci jedí psy," prohodil Petr.

„Jedí psy?" podivily se Týna s Elou.

„A kdo ti tohle říkal?" ušklíbl se Viky. Myslel, že si Petr dělá legraci.

„Náhodou, když jsem ještě bydlel v Praze, tak se to tam o některých bezdomovcích tvrdilo, protože měli vždycky spoustu psů," vysvětloval mu Petr.

„Třeba je prodávali," namítla Týna.

„Anebo je jedli," utrousil Petr. „A co když ten bezdomovec toho svého psa schválně zabil."

„Fuj! To je morbidní," ušklíbla se Ela.

Moc tomu stejně nikdo nevěřil. Proč by bezdomovec chtěl zabít a pak sníst svého psa?

„A co když ty zvuky, co jsme slyšeli dnes ráno, nepatřily psovi," podotkla Týna.

„A čí by jako byly?" opáčil Viky. „Medvěda snad?"

Ela vyprskla smíchy.

„Já nevím, ale byly takové divné," dodala Týna.

Tu záhadu se jim ale ten den nepodařilo rozluštit. Holky Maškovy odjely, ale slíbily, že zkusí přemluvit rodiče, aby příští víkend mohly zase přijet. Samy byly totiž zvědavé, co se to ráno stalo v zátoce.

Vypátrání té záhady teď zůstalo jen na Petrovi a Vikym. Hned další den po škole se oba vydali hledat nějakou stopu. Tentokrát byli opatrnější. Labutímu hnízdu se vyhnuli raději obloukem a místo po cestě to vzali lesem.

Když byli kousek od stavení, vytáhli Viky s Petrem dalekohledy a rozhlíželi se po okolí. Zdálo se, že je všude klid. Běla seděla stále na hnízdě a labuťák Pírko sháněl potravu. Stavení, ve kterém bydlel bezdomovec se psem, vypadalo opuštěně.

Najednou Viky drknul do Petra.

„Něco vidím," ukázal před sebe. „Podívej se pořádně vpravo od domu."

Petr zaostřil dalekohled tím směrem. Kousek od stavení, kam ukazoval Viky, ležela hromada hlíny.

„Ty myslíš tu hromadu?" zeptal se Petr.

„Jasně," kývl Viky. „Minule tu žádná nebyla."

„Opravdu?" nemohl se upamatovat Petr. „Ale vždyť je zapadaná listím."

„Právě. To aby nebyla tak nápadná," dodal Viky. „Nepřipomíná ti něco?"

Petr si ji chvíli prohlížel.

„Vypadá trochu jako nějaký hrob," řekl.

„Přesně tak," souhlasil Viky.

„A ty si myslíš, že je tam ten pes?" nechtělo se mu věřit.

„A co jiného?"

„Jako že ho ten bezdomovec přeci jen snědl?" nechápal stále Petr.

„Co máš pořád s tím jedením psů? To by mu pak asi těžko kopal hrob," kroutil hlavou Viky. „Toho psa bude mít na svědomí někdo jiný."

„A kdo?“

„Náš labuťák,“ pronesl významně Viky.

„Pírko?“ podivil se Petr.

„Vzpomínáš, co nám říkala Týna o tom psím kňučení a divných zvucích?“

Jak by si to Petr nepamatoval?

„Mně se to pak rozleželo v hlavě,“ dodal Viky a pokračoval: „Vzpomeň si jen na toho cizího labuťáka, jak ho Pírko prohnal.“

„Anebo jak prohnal mě,“ řekl Petr.

„No vidíš. I děda Pazdera nás na to upozorňoval a říkal, ať se k němu moc nepřibližujeme.“

„Musím říct, že jsem se Pírka docela bál,“ přiznal se Petr.

„Ten by si to nejspíš rozdal s každým,“ pravil Viky.

„Tedy i se psem?“ zeptal se Petr.

„Přesně tak,“ přisvědčil Viky. „Slyšel jsem o případu, že labuťák někomu dokonce utopil psa.“

„Páni,“ podivil se Petr.

„A pokud vím, sám jsi říkal, že jsou labuťáci nejvíc agresivní v době hnízdění,“ připomenul mu ještě Viky.

„Ty si fakt myslíš, že toho psa má na svědomí Pírko?“ nechtěl tomu Petr pořád věřit.

„Myslím, že jsem konečně přišel té záhadě na kloub,“ dodal hrdě Viky.

„Dobře. Ale kde je potom ten bezdomovec?“ zajímalo Petra.

„Možná mu tím Pírko nahnal strach a prostě odešel,“ dodal Viky.

„Možná,“ pokrčil Petr rameny.

„Jenže co když se ten bezdomovec vrátí a bude se chtít pomstít Pírkovi,“ uvažoval Viky. „Měli bysme to říct Pazderovi.“

Cestou zpátky se tedy stavili ještě u Pazdery. Rád je viděl. Jenže když mu Viky vyprávěl, kde byli, a že mají o Pírka obavu, prohrábl si rukou bělostný plnovous a zamračil se.

„Víte, že tam nemáte chodit. Ten bezdomovec se klidně může vrátit.“

Viky s Petrem se na sebe podívali.

„Vezmu si to na starost sám. A vám znovu říkám, abyste k tomu staré-mu stavení nechodili,“ zdůraznil jim Pazdera.

„My už tam taky nepůjdeme,“ přísahal Petr a podíval se na Vikyho.

Ten jen zlehka přikývl. Nechtělo se mu slibovat něco, o čem věděl, že to možná nedodrží.